

Arrest

nr. 279 221 van 24 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1974.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 maart 2020. Op 31 juli 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 maart 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 17 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Damba, Uige op (...). Verschillende wijken in Luanda hebben uw pad gekruist als woonplaats zoals bijvoorbeeld (...) Cazenga (Mabo) en Gamek. In laatstgenoemde wijk heeft u met uw zoon gewoond sinds 2016 tot en met 2019. Dat huis heeft u verlaten om er in november 2019 terug te keren en bij een vriend in diezelfde wijk te gaan wonen tot en met de dag van uw vertrek. Van kinds af aan bent u een atleet, meer bepaald een bokser, geweest. In 2009 richtte u uw eigen boksschool op, namelijk (...). Uw professionele carrière binnen deze sporttak is echter een jaar later gestart in 2010 wanneer u uw certificaat als trainer heeft behaald. Deze functie voerde u enerzijds uit bij de ploeg van de nationale politie van Angola en anderzijds binnen uw eigen boksschool. Gelijktijdig met uw carrière als trainer leidde u eveneens een veiligheidsteam dat zorgde voor de veiligheid van shows en dergelijke. In het kader van uw beroep als trainer reisde u verschillende keren naar het buitenland alvorens u definitief vertrok uit Angola. Zo reisde u onder andere reeds naar Namibië, verschillende keren naar Zuid – Afrika, Zimbabwe, Botswana, Marokko, ... waarvoor u telkens toelating kreeg van het ministerie. Ook om uw visum te regelen gaf u als reisdoel op deel te nemen aan een competitie in Lissabon, dewelke snel zou plaatsvinden na de dag van uw vertrek waardoor alles snel geregeld moest worden. De aanleiding tot uw vertrek was uw instemming om een feest met bokswedstrijden, muziek en zangers te organiseren voor Unita op 11 november 2018 in het kader van de nationale feestdag, de dag van de onafhankelijkheid in Angola. Een week later, de nacht van 17 op 18 november 2018, werd door de veiligheidsdiensten van de staat bij u aan de deur geklopt. Aangezien u een feest organiseerde ten gunste van Unita werd u door de staatsveiligheid gezien als verrader en werd u diezelfde nacht, na een ontsnappingspoging, door hen beschoten en in elkaar geslagen met hun wapens. De geloste schoten werden gehoord door de politie van de gemeente die vervolgens poolshoogte kwam nemen van de situatie. Op aansporen van de politiepatrouille werd u nadien naar het ziekenhuis gebracht omwille van uw verwondingen aan uw linkerarm en linkeroog. Hier heeft u drie dagen verbleven. Het departementshoofd van de politie, overigens één van de personen die u aan uw visum heeft geholpen, heeft er alles aan gedaan opdat u het ziekenhuis kon verlaten. Nadien heeft u nog één dag bij een vriend verbleven en drie dagen in een ander ziekenhuis waar u verder werd behandeld aan uw linkerarm en -oog. Meteen na uw verblijf in het ziekenhuis bent u voor zes maanden naar Cabinda, Belize, vertrokken waar u een ondergedoken leven leidde in het huis van de grootvader van een vriend. Na die zes maanden keerde u voor drie maanden terug naar Luanda, naar de wijk Gamek, waar u woonde voor uw vertrek naar Cabinda en waar uw zoon M. nog steeds verbleef bij de burens. Ook in Luanda hield u zich heel de tijd stil en gedeisd om verdere problemen te vermijden en had u geen dagelijkse activiteiten meer. Noch in Cabinda noch in Luanda maakte u in die periode gebruik van het internet of werd er iets gepubliceerd op uw Facebookprofiel of dat van uw boksschool (...). De nacht van 11 op 12 december 2019 verliet u Angola voor de laatste keer. In Portugal verbleef u twee maanden ondergedoken, waarna u doorreisde naar Frankrijk waar u ook even heeft verbleven bij een vriend. Op 31 juli 2020 verzocht u de Belgische autoriteiten om internationale bescherming. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u gedurende het persoonlijk onderhoud van 11 maart 2022 volgende documenten neer: een originele badge van de boksschool d.d. 21 oktober tot 31 december 2016; een origineel paspoort als atleet in de selectie van een bokscampioenschap in Casablanca, Marokko d.d. 15 januari 2004; een originele badge als deelnemend atleet aan the 8th All African Games d.d. 4 oktober 2003; een originele badge als coach gedurende de African Union Sports Council Region 5 under 20 Youth Games in Zimbabwe, Bulawayo d.d. 5 december 2014; een originele badge als trainer gedurende het African Championship of Boxing in Casablanca, Marokko d.d. 18 augustus 2015; een originele badge als trainer gedurende de Boxing Championships in Botswana d.d. 9 juni 2013; een origineel diploma ontvangen van de AFBC African Confederation Boxing Championships in Casablanca d.d. 16 tot 24 augustus 2015; origineel diploma ontvangen van Mugabe, de vorige president van Zimbabwe, van de 2014 AUSC Region 5 Under 20 Youth Games in Bulawayo, Zimbabwe d.d. 2014. Gedurende het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 2 december 2020 legt u volgende documenten neer: een originele werkbadge van de boksschool (...) geldig van 1 mei 2018 tot en met 1 mei 2020; een originele werkbadge als trainer voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken geldig van 16 november 2018 tot en met 16 november 2019; een origineel Angolees paspoort geldig van 8 augustus 2011 tot en met 8 augustus 2021; een origineel dienstpaspaspoort geldig van 7 juni 2013 tot en met 7 juni 2016.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. U stelt vervolging te vrezen door MPLA omwille van het feest dat u heeft georganiseerd op de dag van de onafhankelijkheid in Angola onder leiding van Unita. Aangezien u propaganda heeft gevoerd voor de oppositiepartij wordt u door MPLA gezien als verrader en “een verrader verdient het om te sterven” (NPO, p. 15 – 17). Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst valt op dat u bijzonder laattijdig uw asielaanvraag heeft ingediend, namelijk zeven maanden na aankomst in Europa waarvan vier maanden na aankomst in België. Hoewel de periode waarin u verklaart te zijn aangekomen in België, namelijk maart 2020, samenvalt met de start van de COVID-pandemie en mogelijks gezien kan worden als verschoningsgrond voor uw laattijdig verzoek, blijkt echter uit uw verklaringen en het door u neergelegd paspoort dat u reeds sinds 13 december 2019 in Europa vertoeft wat ertoe leidt dat u reeds voor de start van de COVID-pandemie drie maanden de tijd had om uw verblijf in Europa te regulariseren aan de hand van een verzoek om internationale bescherming (NPO, p. 5; zie verklaring DVZ, p. 12, vraag 32; zie administratief dossier). Dat u dit naliet, doet reeds vraagtekens rijzen bij de ernst van de door u beweerde “vrees voor vervolging” of “risico op het lijden van ernstige schade”. Uit datzelfde paspoort blijkt dat u op 13 december 2019 bent geland in Madrid waarna u, voortgaand op uw verklaringen, meteen bent doorgereisd naar Lissabon waar u twee maanden heeft verbleven om nadien door te reizen naar Orléans in Frankrijk waar u eveneens één maand bij een vriend heeft verbleven om vervolgens Frankrijk te verlaten en u hier in België te vestigen (NPO, p. 12, 16; zie verklaring DVZ, p. 12, vraag 32; zie administratief dossier). Uitgerekend betekent dit dat u op 13 maart 2020 bent aangekomen in België, wat u tevens ook verklaart bij uw interview bij DVZ (zie verklaring DVZ, p. 12, vraag 32). De vaststelling dat u zich na uw aankomst in België pas op 31 juli 2020, vier en een halve maand later, vluchteling verklaarde, toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees (zie administratief dossier). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij daadwerkelijk nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, moge dat in uw geval in België of één van de eerdere Europese landen waar u heeft verbleven zijn. Omtrent uw datum van aankomst is het bovendien opmerkelijk dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt. Aanvankelijk verklaarde u immers bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming te zijn binnengekomen in het Rijk op 28 juli 2020, zoals het op uw bijlage 26 staat vermeld, om dit nadien bij DVZ te veranderen naar 13 maart 2020 (zie administratief dossier; zie verklaring DVZ, p. 12, vraag 32). Op basis van uw verklaringen en het door u neergelegde paspoort (NPO, p. 12, 16; zie administratief dossier) (zie supra) klopt deze laatstgenoemde datum wel degelijk, wat niet wegneemt dat u hierover aanvankelijk valse verklaringen heeft afgelegd. Er dient te worden benadrukt dat van iemand die beweert gedood te zullen worden door de staatsveiligheid van zijn land van herkomst (NPO, p. 15 – 17) en daarom de Belgische autoriteiten om bescherming vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf het begin van de procedure. Tevens mag verwacht worden dat hij gedurende de ganse procedure eenduidige verklaringen aflegt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. De vaststelling dat u dit naliet en de Belgische autoriteiten aanvankelijk trachtte te misleiden in verband met uw aankomstdatum in België, doet ernstige vraagtekens rijzen met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid. Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat uw gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de door u aangehaalde feiten en vrees. Zo stelt u met uw eigen paspoort en bijhorend Portugees visum het land te hebben verlaten met het vliegtuig, wat tevens ook wordt bevestigd door het door u neergelegde paspoort, terwijl u eveneens verklaart te vrezen gedood te worden door de veiligheidsdiensten van MPLA, de staatsveiligheid (NPO, p. 11-12, 16-17; zie vragenlijst CGVS, vraag 4 – 5; zie administratief dossier). Het is weinig aannemelijk dat iemand die gezocht wordt door de staatsveiligheid, hetgeen u zelf bevestigt door te verklaren dat ze bij uw thuis uw zoon zijn komen opzoeken, dat hij werd aangeklampt door onbekenden die vroegen naar informatie over zijn vader en dat ook bij het departementshoofd van de politie en uw eigen bokscub werd geïnformeerd naar uw verblijf door de staatsveiligheid, zomaar de grens kan oversteken met documenten die op zijn eigen naam staan

(NPO, p. 16, 19). Bovendien legt u op de luchthaven niet alleen uw eigen paspoort en bijhorend visum, maar ook uw politiepas en badge van de nationale selectie als trainer neer (NPO, p. 11) waardoor u nog meer risico liep opgemerkt te worden door actoren van de staatsveiligheid. Gevraagd hoe het vertrek op de luchthaven is verlopen, antwoordt u dat er moeilijkheden zijn geweest omdat u “meestal reisde met een toelating van het ministerie, maar die keer geen toelating van het ministerie had”, met als verklaring voor het ontbreken van die toelating dat u op de vlucht was en dat het ging om een persoonlijke reis in tegenstelling tot de andere reizen die u reeds heeft gemaakt (NPO, p. 12). U vermeldt dan ook geen eventuele problemen die zich hebben voorgedaan omwille van het feit dat u gezocht werd door de staatsveiligheid, maar enkel en alleen dat u uitzonderlijk geen toestemming had van het ministerie (NPO, p. 12). Met betrekking tot laatstgenoemde bewering kan bovendien worden opgemerkt dat dit niet overeenkomt met de voor het CGVS beschikbare informatie. In het visumdossier is immers een document terug te vinden waarbij door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, Grupo Desportivo Interclube, een aanvraag wordt ingediend bij de ambassade van Portugal om u en de andere leden van het team een visum toe te staan in het kader van een bokstoernooi genaamd Odivelas Lisboa Portugal Box Cup. Hieruit kan worden geconcludeerd dat het niet om een persoonlijke reis ging en dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken wel degelijk op de hoogte was van de reis die u zou maken (NPO, p. 12; zie blauwe map dat werd toegevoegd aan het administratief dossier). Verder legt u ook met betrekking tot de periode tussen het incident van de nacht van 17 op 18 november 2018 tot de dag van uw vertrek uit Angola ongeloofwaardige verklaringen af. U stelt immers een feest te hebben georganiseerd op vraag van Unita dat plaatsvond op 11 november 2018, de nationale feestdag of dag van de onafhankelijkheid in Angola. Een week later viel de staatsveiligheid bij u binnen tijdens de nacht van 17 op 18 november 2018, waarbij u beweert zwaar door hen te zijn toegetakeld. Zo zwaar dat u vervolgens een week in het ziekenhuis heeft gelegen. Nadien heeft u één dag bij een vriend gewoond om dan opnieuw voor drie dagen gehospitaliseerd te worden in een ander ziekenhuis (NPO, p. 15 – 16, 18). Meteen nadat u het tweede ziekenhuis heeft verlaten, vluchtte u naar Belize in Cabinda. Hier heeft u zes maanden een ondergedoken leven geleid in het huis van de grootvader van een vriend (NPO, p. 16, 18; zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Uitgerekend verliet u het tweede ziekenhuis op 30 november 2018 en heeft u in Cabinda verbleven tot eind mei 2019. Na die zes maanden bent u teruggekeerd naar Luanda om uw zoon Manuel in veiligheid te brengen, waar u dan nog eens drie maanden een ondergedoken leven leidde (NPO, p. 19 – 20; zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit de activiteiten die zijn terug te vinden op het facebookaccount van uzelf en uw eigen boksschool (...) blijkt echter dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering in die periode een ondergedoken leven te leiden. Zo is onder andere op de facebookpost van 6 december 2018 op de facebookpagina van Africa Escola de Boxe, die werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier, te zien dat u die dag zelf nog aanwezig was in Malanje voor een bokswedstrijd. Als bijschrift is te lezen “Inter clube embarque hoje Malanje Taça da Angola boxe”, naar het Nederlands vertaald als “Interclub begint vandaag aan de Malanje Beker van het Angolees boksen”. Dat u op 6 december 2018 op dat evenement aanwezig was, ondergraaft volledig uw verklaring vanaf eind november een ondergedoken leven te leiden in Cabinda (NPO, p. 18). In tegenstelling tot uw bewering dat u sinds uw vertrek naar Cabinda (eind november 2018) tot aan uw vertrek uit Angola (12 december 2019) noch in Cabinda noch in Luanda nood had aan internet, het internet niet meer gebruikte en er aldus in die periode niets meer werd gepost op eerdergenoemde facebookprofielen, zijn wel degelijk nog verschillende berichten terug te vinden die gedurende deze periode gepost werden. (NPO, p. 5, 19 – 20). In de blauwe map van het administratief dossier werden daarvan enkele voorbeelden toegevoegd. Deze vaststelling weerlegt niet alleen uw verklaringen niet meer actief geweest te zijn op facebook en in het geheel geen internet meer gebruikt te hebben, maar ook uw bewering dat andere leden van de federatie niet op de hoogte waren van uw verblijfplaats en vervolgens dachten dat “Mr. Panda” verdwenen was (NPO, p. 20). Op verschillende foto's zijn immers reacties terug te vinden zoals “Speel het met de coach.” of “De beste coach in Angola.” en werden er in het algemeen nog meerdere berichten gepost op de facebookpagina van de boksschool zelf (zie blauwe map die werd toegevoegd aan het administratief dossier). Op basis van het geheel aan bovenstaande vaststellingen en bijhorende conclusie dat u in de door u genoemde periode – in tegenstelling tot wat u verklaarde - niet ondergedoken leefde, dient te worden vastgesteld dat u het CGVS niet weet te overtuigen dat u in die mate vervolgd werd dat u diende onder te duiken en tot slot Angola diende te verlaten. Het door u aangekaarte tijdsverloop bevestigt deze conclusie des te meer. Zoals reeds eerder werd vermeld, stelt u immers vervolgd te zijn geweest door de staatsveiligheid van Angola in de nacht van 17 op 18 november 2018. Vervolgens verbleef u één week in het ziekenhuis, één dag bij een vriend en nadien nogmaals drie dagen in een ander ziekenhuis om nadien meteen naar Cabinda te vertrekken waar u zes maanden verbleef. Na die periode van zes maanden keerde u terug naar Luanda, waar u nog eens drie maanden verbleef waarna u definitief vertrok uit Angola (NPO, p. 15 – 16, 18 – 20; zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Uitgerekend betekent dit dat u van eind november 2018 tot eind mei 2019 in Cabinda verbleef en vervolgens tot eind augustus 2019 in Luanda verbleef. Deze verklaringen zijn bijgevolg volledig inconsistent met de door u beweerde vertrekdatum uit Angola, namelijk

12 december 2019 (NPO, p. 5). In omgekeerde richting gerekend vanaf de dag van uw vertrek zou dit betekenen dat u van 12 maart 2019 tot 12 september 2019 in Cabinda woonde, waarna u nog drie maanden tot 12 december 2019 in Luanda heeft verbleven. Uit deze berekening zou blijken dat de nacht van de feiten begin maart 2019 heeft plaatsgevonden, wat dus volstrekt tegenstrijdig is met de door u beweerde datum van de vervolging, zijnde een week na het feest van de onafhankelijkheid. Bovendien stelt u bij aanvang van het onderhoud in november 2019 te zijn teruggekeerd naar de wijk Gamek in Luanda, waar u van 2016 tot 2019 met uw zoon heeft gewoond, niet naar uw eigen huis maar naar dat van een vriend. Hier meent u te zijn toegekomen in november 2019 en hier de laatste nacht te hebben doorgebracht alvorens uw definitief vertrek uit Angola (NPO, p. 4 – 5), wat overeenkomt met één tot anderhalve maand verblijf in Luanda voor uw vertrek. Opnieuw legt u tegenstrijdige verklaringen neer met betrekking tot het tijdsverloop van uw relaas, gezien u op andere momenten stelt drie maanden in Luanda te hebben verbleven na uw verblijf in Cabinda (NPO, p. 20). Zelfs indien dit verblijf van één maand in het huis van uw vriend in de wijk Gamek zou kaderen in de drie maanden dat u nog in Luanda heeft verbleven, kloppen de data van de door u gestelde vervolgingsfeiten niet (zie supra). Nu u als verzoeker om internationale bescherming niet overtuigt een ondergedoken leven te hebben geleid na het door u beweerde incident, een week na het feest op de dag van de onafhankelijkheid op 11 november 2018, dient te worden vastgesteld dat u nog ruim een jaar in Angola kon verblijven nadat u het feest in opdracht van Unita zou georganiseerd hebben, wat niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging. Tenslotte diende u niet meteen een verzoek om internationale bescherming in eens toegekomen in Europa, maar slechts op 31 juli 2020 terwijl u ruim voor de COVID-pandemie, namelijk op 13 december 2019 in Europa toekwam, en naar uw eigen verklaringen naar Europa afreisde specifiek om uzelf in veiligheid te brengen. Ook deze vaststelling ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u gestelde vrees voor vervolging. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u gedurende het persoonlijk onderhoud van 11 maart 2022 volgende documenten neer: een originele badge van de boksschool d.d. 21 oktober tot 31 december 2016; een origineel paspoort als atleet in de selectie van een boksscompetitie in Casablanca, Marokko d.d. 15 januari 2004; een originele badge als deelnemend atleet aan the 8th All African Games d.d. 4 oktober 2003; een originele badge als coach gedurende de African Union Sports Council Region 5 under 20 Youth Games in Zimbabwe, Bulawayo d.d. 5 december 2014; een originele badge als trainer gedurende het African Championship of Boxing in Casablanca, Marokko d.d. 18 augustus 2015; een originele badge als trainer gedurende de Boxing Championships in Botswana d.d. 9 juni 2013; een origineel diploma ontvangen van de AFBC African Confederation Boxing Championships in Casablanca d.d. 16 tot 24 augustus 2015; origineel diploma ontvangen van Mugabe, de vorige president van Zimbabwe, van de 2014 AUSC Region 5 Under 20 Youth Games in Bulawayo, Zimbabwe d.d. 2014. Deze documenten bevestigen wel degelijk uw functie als bokstrainer bij de ploeg van de nationale politie en binnen uw eigen boksschool, hetgeen in bovenstaande niet in twijfel staat. Hiermee wordt echter niet aangetoond dat u inderdaad in opdracht van Unita een bokswedstrijd hebt georganiseerd, laat staan dat ze uw bewering kunnen staven dat u na deze bokswedstrijd werd vervolgd door de autoriteiten. Gedurende het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 2 december 2020 legt u een originele werkbadge van de boksschool (...), geldig van 1 mei 2018 tot en met 1 mei 2020, en een originele werkbadge als trainer voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken, geldig van 16 november 2018 tot en met 16 november 2019, neer. Deze badges staven opnieuw de geloofwaardigheid van uw beroep in Angola, maar weerleggen de bovenstaande conclusie niet. Tenslotte legt u bij ditzelfde interview op 2 december 2020 ook een origineel Angolees paspoort, geldig van 8 augustus 2011 tot en met 8 augustus 2021, en een origineel dienstpaspoot, geldig van 7 juni 2013 tot en met 7 juni 2016, neer. Beide documenten ondersteunen uw identiteit en nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aan.

2.2. De verzoekende partij betoogt dat aangevoerde motieven niet afdoende zijn. Zij verwijst naar de bestreden beslissing die stelt dat de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming in het eerste land in Europa had moeten indienen na haar vlucht uit Angola. De verzoekende partij betoogt dat zij totaal geen vertrouwen had in de Portugese autoriteiten, het eerste land in Europa waar zij oorspronkelijk is aangekomen. Volgens de verzoekende partij was haar herkomstland Angola in het verleden kolonie van Portugal waardoor op heden nog steeds bindingen zijn tussen de twee landen. Gelet hierop was de verzoekende partij van oordeel dat het verzoek om internationale bescherming in Portugal niet op een eerlijke wijze zou afgehandeld worden. Verder verwijst de verzoekende partij opnieuw naar de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij haar verzoek om internationale bescherming in België slechts een aantal maanden na haar aankomst in België heeft ingediend. De verzoekende partij bevestigt weliswaar deze stelling doch verklaart zij hieromtrent dat door de corona-pandemie, die kort na haar aankomst in België is uitgebroken, en door de *lockdown* het onmogelijk werd om het verzoek in te dienen. Pas wanneer het indienen van de aanvraag mogelijk werd heeft de verzoekende partij het wel ingediend. Volgens de verzoekende partij biedt deze omstandigheid een voldoende verklaring van het feit waarom zij het verzoek om internationale bescherming in België laattijdig heeft ingediend.

De verzoekende partij haalt verder aan dat in de bestreden beslissing verwijzing werd gemaakt naar verschillende berichten op haar Facebook profiel die gepost werden in de periode toen zij ondergedoken leefde. De verzoekende partij geeft toe dat er niet veel maar wellicht enkele berichten uit die periode op haar Facebook profiel terug te vinden zijn en dit omdat zij op dat moment in de provincie Cabinda verbleef. Aangezien deze regio door FLEC (*Frente para a Libertação do Estado de Cabinda*) wordt gecontroleerd en niet door de Angolese autoriteiten was het voor de verzoekende partij minder gevaarlijk om eventueel berichten te plaatsen op haar Facebook profiel.

Voorts bevestigt de verzoekende partij de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij inderdaad nog een jaar in Angola heeft verbleven nadat zij het feest in opdracht van Unita heeft georganiseerd. De verzoekende partij beoogt dat zij lange tijd nodig heeft gehad om via haar contacten het land te kunnen verlaten. Tijdens die periode leefde zij grotendeels ondergedoken en zo slaagde zij erin aan de Angolese autoriteiten te ontsnappen.

Tot slot concludeert de verzoekende partij dat zij op basis van haar onderhavige argumenten voldoende aangetoond heeft dat zij vervolgd wordt in haar herkomstland en vraagt zij om erkend te worden als politiek vluchteling.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij stelt vervolging te vrezen door MPLA omwille omdat zij op de dag van de onafhankelijkheid in Angola een bokswedstrijd had georganiseerd voor de oppositiepartij Unita. Daar ze propaganda heeft gevoerd voor de oppositiepartij wordt ze, volgens haar verklaringen, door MPLA gezien als verrader en *“een verrader verdient het om te sterven”*. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een bundel documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Haar badges van de boksschool als trainer of als deelnemende atleet in verschillende Afrikaanse competenties, haar paspoort, dienstpaspoot, evenals een diploma ontvangen van Mugabe, de vorige president van Zimbabwe, naar aanleiding van Youth Games in Bulawayo, Zimbabwe in 2014, tonen haar identiteit, nationaliteit en haar functie als bokstrainer bij de ploeg van de nationale politie en binnen haar eigen boksschool, elementen die heden niet worden betwist. Hiermee wordt echter niet aangetoond dat de verzoekende partij voor UNITA een bokswedstrijd heeft georganiseerd en dat zij hierdoor vervolgd werd door de autoriteiten.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar vluchtmotieven. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij terecht motiveert als volgt dat:

- de verzoekende partij het verzoek om internationale bescherming erg laattijdig heeft ingediend, zonder dat ze hiervoor een redelijke verantwoording geeft, terwijl redelijkerwijze mag worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood aan internationale bescherming heeft, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna tijdens zijn verblijf in verschillende Europese landen een verzoek om internationale bescherming indient.
- de verzoekende partij oorspronkelijk de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door te verklaren dat ze op 28 juli 2020 het Rijk binnengekomen was, brengt haar algehele geloofwaardigheid in het gedrang. Er mag worden verwacht dat een verzoeker van internationale bescherming alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf het begin van de procedure. Alsook dat hij gedurende de ganse procedure eenduidige verklaringen aflegt.
- het gedrag van de verzoekende partij niet in overeenstemming te brengen is met de door haar aangehaalde feiten en vrees. Ten eerste heeft de verzoekende partij met haar eigen paspoort en bijhorend Portugees visum het land op een legale wijze verlaten, terwijl zij verklaart te vrezen om door de staatsveiligheid gedood te worden (NPO, p. 11-12, 16-17; zie vragenlijst CGVS, vraag 4-5; zie administratief dossier). Het is immers weinig aannemelijk dat iemand die gezocht wordt door de veiligheidsdiensten, hetgeen door de verzoekende partij in haar verklaringen uitdrukkelijk wordt aangehaald (NPO, p. 16,19), de grens zomaar kan oversteken met haar eigen documenten. Ten tweede blijkt uit visumdossier dat het ministerie van Binnenlandse Zaken een aanvraag heeft ingediend bij de Portugese ambassade in Angola om aan de verzoekende partij en aan haar team een visum toe te staan voor de deelneming bij een sportief evenement in Portugal. In tegenstelling tot de verklaringen van de verzoekende partij, betrof het geen privéreis, en waren de Angolese autoriteiten wel degelijk op de hoogte van haar reis (NPO, p. 12; zie blauwe map dat werd toegevoegd aan het administratief dossier).
- de verzoekende partij voorhoudt vanaf eind november 2018 tot eind mei 2019 ondergedoken te hebben geleefd in Cabinda (Angola), terwijl dit niet overeenstemt met de informatie die terug te vinden is op het facebookprofiel van “Africa Escola de Boxe”. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij op 6 december 2018 aanwezig was in Malanje voor een bokswedstrijd, waardoor dit haar verklaringen dat ze vanaf eind november een ondergedoken leefde in Cabinda volledig ondergraaft (NPO, p. 18).

- in tegenstelling tot haar verklaring dat ze sinds haar vertrek naar Cabinda (eind november 2018) tot aan haar vertrek uit Angola (12 december 2019) noch in Cabinda noch in Luanda nood had aan het internet en aldus in die periode niets meer gepost werd op de facebookprofielen, zijn wel degelijk nog verschillende berichten terug te vinden die gedurende deze periode gepost werden (NPO, p. 5, 19 – 20). Dit weerlegt ook haar bewering dat andere leden van de federatie niet op de hoogte waren van haar verblijfplaats en vervolgens dachten dat “Mr. [P.]” verdwenen was (NPO, p. 20).
- de verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot het tijdsverloop van haar relaas. Op basis van de verklaringen blijkt dat zij van eind november 2018 tot eind mei 2019 in Cabinda verbleef en vervolgens tot eind augustus 2019 in Luanda verbleef. Deze verklaringen zijn niet consistent met de door haar beweerde vertrekdatum uit Angola, namelijk 12 december 2019. Indien op basis van haar verklaringen teruggerekend wordt vanaf de dag van haar vertrek uit Angola, namelijk 12 december 2019, dan zou blijken dat de nacht van de feiten begin maart 2019 heeft plaatsgevonden, wat dus volstrekt tegenstrijdig is met de door haar beweerde datum van vervolging, zijnde een week na het feest van de onafhankelijkheid. De verzoekende partij verklaarde bovendien in november 2019 teruggekeerd te zijn naar de wijk Gamek in Luanda, waar zij van 2016 tot 2019 samen met haar zoon heeft gewoond. De verzoekende partij zou hier in het huis van haar vriend de laatste nacht hebben doorgebracht voor haar definitief vertrek uit het land (NPO, p. 4-5), wat overeenkomt met een tot anderhalf maand verblijf in Luanda voor haar vertrek uit het land. Dit is tegenstrijdig met de verklaringen van de verzoekende partij waar zij stelt drie maanden te hebben verbleven in Luanda na haar verblijf in Cabinda (NPO, p. 20). Deze vaststellingen van de commissaris-generaal ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij.
- de verzoekende partij ruim een jaar in Angola is verbleven na het eerste incident tijdens de nacht van 17 op 18 november 2018. Ook dit gegeven getuigt allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor terecht op het geheel van bovenstaande motieven om te stellen dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekende partij haar relaas ernstig wordt ondermijnd door niet-plausibele en tegenstrijdige verklaringen.

In voorliggend verzoekschrift onderneemt de verzoekende partij geen ernstige poging om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoon dat de motivering van de commissaris-generaal zoals hoger weergegeven, waarin haar verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn, verkeerd is.

Blijkens hetgeen terecht gesteld wordt in het niet-betwiste feitenrelaas heeft de verzoekende partij na aankomst in het Schengengrondgebied niet onmiddellijk en spontaan een verzoek om internationale bescherming ingediend. De verzoekende partij wachtte maar liefst acht maanden alvorens dit op 31 juli 2020 te doen. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst op het Schengengrondgebied of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat de verzoekende partij naliel dit te doen en maar liefst acht maanden wachtte alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid. De verschoningen die zij voor het extreem lange talmen aanreikte, volstaan geenszins. Ten eerste beperkt de verzoekende partij zich tot een blote bewering dat haar verzoek om internationale bescherming in Portugal niet eerlijk zou worden afgehandeld daar Angola een voormalige kolonie is van Portugal en er hierdoor nog “bindingen zijn” met haar land van herkomst. Ten tweede gaat de verzoekende partij er ook aan voorbij dat zij niet enkel in Portugal heeft verbleven voor haar komst naar België, maar ook nog langs Spanje en Frankrijk gegaan is vooraleer in België een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben. Ook de verwijzing van de verzoekende partij naar de situatie rond coronamaatregelen is in dat verband niet

relevant vermits op het moment van haar aankomst op het Schengengrondgebied, namelijk in december 2019, er nog geen sprake was van de coronapandemie in Europa.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij berichten op Facebook gepost heeft gedurende de periode dat ze ondergedoken leefde in Cabinda. Ze stelt dat ze dit gedaan heeft omdat deze regio door het FLEC (Frente para a Libertação do Estado de Cabinda) gecontroleerd wordt. Met dit betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan de inhoud van de Facebookberichten. Uit het onderzoek van de verwerende partij blijkt onder andere dat de verzoekende partij op 6 december 2018, aldus kort na haar voorgehouden vlucht uit Luanda naar Cabinda, op de door haar beheerde Facebook pagina van *Africa Escola de Boxe*, een post heeft geplaatst waarbij te zien is dat zij op die dag aanwezig was op een bokswedstrijd in Malanje (administratief dossier, map 6, landeninformatie). Dit toont aan dat de verzoekende partij niet in Cabinda was, in tegenstelling tot haar verklaringen. Daarenboven dateren andere Facebookberichten van onder andere 30 juni 2019, 10 juli 2019 en 16 november 2019. Volgens haar verklaringen verbleef de verzoekende partij toen niet in Cabinda, maar leefde ze ondergedoken in Luanda. Aldus kan ze in haar verzoekschrift niet dienstig betogen dat ze deze berichten op sociale media gepost heeft omdat ze zich in een regio bevond die door de FLEC gecontroleerd werd. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“In tegenstelling tot uw bewering dat u sinds uw vertrek naar Cabinda (eind november 2018) tot aan uw vertrek uit Angola (12 december 2019) noch in Cabinda noch in Luanda nood had aan internet, het internet niet meer gebruikte en er aldus in die periode niets meer werd gepost op eerdergenoemde facebookprofielen, zijn wel degelijk nog verschillende berichten terug te vinden die gedurende deze periode gepost werden. (NPO, p. 5, 19 – 20). In de blauwe map van het administratief dossier werden daarvan enkele voorbeelden toegevoegd. Deze vaststelling weerlegt niet alleen uw verklaringen niet meer actief geweest te zijn op facebook en in het geheel geen internet meer gebruikt te hebben, maar ook uw bewering dat andere leden van de federatie niet op de hoogte waren van uw verblijfplaats en vervolgens dachten dat “Mr. Panda” verdwenen was (NPO, p. 20). Op verschillende foto's zijn immers reacties terug te vinden zoals “Speel het met de coach.” of “De beste coach in Angola.” en werden er in het algemeen nog meerdere berichten gepost op de facebookpagina van de boksschool zelf (zie blauwe map die werd toegevoegd aan het administratief dossier). Op basis van het geheel aan bovenstaande vaststellingen en bijhorende conclusie dat u in de door u genoemde periode – in tegenstelling tot wat u verklaarde - niet ondergedoken leefde, dient te worden vastgesteld dat u het CGVS niet weet te overtuigen dat u in die mate vervolgd werd dat u diende onder te duiken en tot slot Angola diende te verlaten.”*

Door in haar verzoekschrift aan te halen dat de verzoekende partij lange tijd nodig heeft gehad om via haar contacten, een manier te vinden om het land te kunnen verlaten, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het ministerie van Buitenlandse Zaken van Angola betrokken was bij de aanvraagprocedure van haar visum om naar Portugal te reizen en zij op een legale manier Angola heeft verlaten. Het is weinig aannemelijk dat het ministerie van Binnenlandse Zaken het vertrek zou faciliteren van iemand die gezocht wordt door de staatsveiligheid, hetgeen de verzoekende partij zelf bevestigt door te verklaren dat ze bij haar thuis haar zoon zijn komen opzoeken, dat haar zoon werd aangeklampt door onbekenden die vroegen naar informatie over zijn vader en dat ook bij het departementshoofd van de politie en haar eigen boksschool werd geïnformeerd naar haar verblijf door de staatsveiligheid. Evenmin is het aannemelijk dat de verzoekende partij zomaar de grens kan oversteken met documenten die op haar eigen naam staan (NPO, p. 16, 19).

5.4. De Raad wijst er verder op dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage en ongeloofwaardige verklaringen. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij op genoegzame wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van de verzoekende partij.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

5.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

6.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS